

Sygn. akt IV CSK 246/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa B. S. Ż.
przeciwko U. T. Ł.-S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, ponownie zasądził od pozwanej U. T. Ł.-S. kwotę 89 000 złotych z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania na rzecz powoda B. S. Ż. z tytułu umowy pożyczki udzielonej pozwanej przez powoda w 2014 r. i nie zwróconej w umówionym terminie. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił art. 720 k.c.

W wyniku apelacji pozwanej, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 15 grudnia 2017 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i zasądzoną kwotę zmniejszył do 75 000 złotych z odsetkami, oddalił apelację w pozostałym zakresie i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Przyjął za własne ustalenia faktyczne i wnioski Sądu Okręgowego, uznał jednak za niezasadne odmówienie wiarygodności przedłożonemu pokwitowaniu odbioru przez powoda 2 000 złotych oraz zasądzenie zbyt wysokich odsetek, które należały się w kwocie 5 000 złotych z odsetkami od nich od dnia wytoczenia powództwa.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 231 w związku z art. 382 k.p.c. przez ustalenie szeregu okoliczności przez ich domniemanie, mimo braku do tego podstaw faktycznych; art. 253 w związku z art. 232 k.p.c. oraz art. 248 § 1 w związku z art. 227 i art. 3 k.p.c. przez nieprawidłowe zastosowanie; art. 328 § 2 w związku z art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c. przez brak pełnego wyjaśnienia podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Naruszenia przepisów prawa materialnego dotyczą art. 462 § 1 i art. 466 w związku z art. 720 § 1 i art. 6 k.c. przez przyjęcie, że dłużniczka nie spełniła świadczenia, tj. zwrotu pożyczki w pełnej kwocie na rzecz wierzyciela, mimo przedstawienia pokwitowania podpisanego przez wierzyciela. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi pełnomocnik pozwanej powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., ale potem z treści wniosku okazało się, że chodzi o pkt 1 i 4 tego przepisu, to znaczy, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz skarga jest oczywiście uzasadniona. Zagadnienie prawne sprowadza się do pytania, czy sąd orzekający w sprawie jest uprawniony na podstawie art. 248 § 1 k.p.c. do zasięgania w toku sprawy na żądanie jednej ze stron informacji o prowadzonych wobec jej przeciwnika procesowego postępowaniach egzekucyjnych z udziałem osób trzecich. Skarżąca uzasadniła to pytanie zobowiązaniem wszystkich komorników sądowych w rejonie działania, do złożenia informacji o postępowaniach egzekucyjnych prowadzonych wobec niej, co uznała za niedopuszczalne, gdyż to wpłynęło na obalenie domniemania prawdziwości złożonego przez pozwaną pokwitowania spłaty pożyczki.

Jednakże z uzasadnienia wniosku pozwanej nie wynika, aby odpowiedź na postawione pytanie miała jakiekolwiek znaczenie dla rozpoznania niniejszej sprawy. Widoczna jest natomiast dyskusja z poczynionymi ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, w tym przede wszystkim oceną spornego pokwitowania. Kwestia ta została w szczegółowy sposób omówiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, znajduje wyraz w okolicznościach sprawy, nie nosi cech dowolności lub braku logiki.

Tym bardziej w uzasadnieniu wniosku skarżącej brak dowiedzenia cechy oczywistości skargi. Jakby nie zauważa się, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego już orzeczenia sądowego i bardzo skrupulatnie musi się wykazać, że błędy orzeczenia sądu drugiej instancji są tak poważne, iż orzeczenie to nie powinno się ostać. Mimo że pełnomocnik stara się na początku uzasadnienia wniosku wskazać, przez powołane orzeczenia Sądu Najwyższego, iż ma świadomość konieczności dowiedzenia kwalifikowanych przesłanek, dających podstawę do ubiegania się o przyjęcie skargi do rozpoznania, ale w części merytorycznej tego wniosku i samej skargi zarzuty sprowadzają się do własnego wyobrażenia stanu faktycznego i strony dowodowej rozpoznawanej

sprawy. To nie jest jednak wystarczające w świetle art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. oraz ugruntowanego od wielu lat pod tym względem stanowiska Sądu Najwyższego, prezentowanego w bardzo licznych, powszechnie znanych judykatach.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw